

2/2026

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Umění naslouchat – zapomenutá ctnost

str. 6

Příběh Home Church
str. 26

Paradox růstu
str. 32

Hlavu vzhůru

Ostrava 2.–6. 4. 2026

Proměňující poselství | Inspirativní workshopy
Naplňující chvály | Síla misie

Až se to všechno začne dít,
vzpřimte se a pozvedněte
hlavy, protože se blíží
vaše vykoupení.

Lukáš 21,28

missioncamp.cz

Zahraniční řečníci:
Jan-Harry Cabungcal
(Filipíny)
Justin Kim (USA)

Sobota sdílení
25. 4. 2026

TÉMA

6 | **Umění naslouchat – zapomenutá ctnost**

Daniel Reynaud, Paul Bogacs

ATI

18 | **Ako študenti blúdili v Příbrami**

Eunika Zelinová

Z DOMOVA

23 | **HopeMedia: Spojujeme síly pro moderní misii**

David Čančík

ZDRAVÝ ŽIVOTNÍ STYL

37 | **Chut' – ústrojí sloužící k životu**

Jana Krynská

PATHFINDER

40 | **Someteeng SHIFT: Keď sa život preklolí**

Ján Šolc

STUDIE

42 | **Od tištěné knihy k chatbotu**

Marek Harastej

Advent, číslo 2/2026, vychází v únoru 2026.

Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz**Šéfredaktor** – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz**Jazyková redakce** – Eva Bělíčková, Marie Koukolová**Redakční rada** – David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Mářföldi**Technická redakce** – JUPOS, s. r. o., Ostrava**Tisk** – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice**Objednávky**

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:

www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz**Foto na obálce:** iStock**Foto:** 12, 38, 39 – www.wikipedia.org; 4, 5, 8, 9, 11, 32, 34, 37, 39 – www.pexels.com; 21 – missioncamp.cz; 46, 47 – https://www.riminichoral.it/; 6 – iStock; 12, 13 – AME (CC BY 4.0) Rajmund Dabrowski

V tomto čísle Adventu se věnujeme tématu naslouchání. Je to důležité téma, protože se stále více zdá, že společnost, ve které žijeme, upřednostňuje spíše mluvení a asertivitu, tedy schopnost prosadit sebe sama, svůj názor, svůj pohled na věc. Pro lidi zahleděné jen do sebe je naslouchání druhým pouhou ztrátou času. Není pro ně až tak důležité, aby slyšeli a rozuměli ostatním, mají za to, že zcela stačí, když ti druzí uslyší je.

Věřím, že většina z nás však ví, že naslouchat je potřeba. Pro přátelství nebo manželství je aktivní naslouchání klíčovou dovedností. Vyžaduje to zcela se soustředit na toho, kdo mluví, a vnímat nejen to, co člověk říká, ale i celou škálu dalších neverbálních projevů, které pomáhají porozumět nejen významu slov, ale i emocím mluvčího.

K aktivnímu naslouchání nás vede i samotná Bible. Máme především **naslouchat Bohu**, tedy

nejen slyšet, co říká, ale také se tím řídit. Nejen naslouchat, ale i poslechnout.

Další formou naslouchání je **naslouchat druhým**. To je opravdová křesťanská ctnost, kdy svůj vztah k druhému vyjadřují tím, že můj příběh, mé pocity a názory ustupují do pozadí.

Nesmíme však zapomínat **naslouchat i svému vlastnímu tělu**. Někdy výrazná únava nevybízí k použití výroku legendárního Emila Zátopky: „Když nemůžeš, tak přidej!“, ale naopak je to silný impuls ke zvolnění. A odpočinku. Přebíjet zdravotní obtíže léky a podpůrnými prostředky je projevem nenaslouchání a může nám to přivodit těžké zdravotní komplikace.

Ale to nejlepší na konec: pro mne tou nejúžasnější zprávou v tématu naslouchání je, že Bůh chce být lidem blízko, chce jim naslouchat – rád a ochotně. Není ho třeba nutit. A to je opravdu skvělá zpráva. Nemyslíte?

— Vítězslav Chán, šéfredaktor

K aktivnímu
naslouchání nás
vede i samotná
Bible.

Nový rok, nové nebo, niet sa čoho báť

Erton C. Köhler,
predseda Generálnej konferencie Cirkvi adventistov siedmeho dňa

Kalendár sa otočil, no krik sveta nezmizol. Zatiaľ čo pre niektorých žiarili farebné ohňostroje, milióny ľudí vstupovali do nového roka za dunenia delostrelectva, sirén a bômb. Vojny pokračujú na viacerých kontinentoch, humanitárne katastrofy sa prehlbujú, niektoré krajiny prežívajú vnútorné otrasy a miesta, ktoré kedysi poznali pokoj, dnes čelia bezprecedentnému násiliu. Veľmoci znova potvrdzujú svoje arzenály na nukleárnej šachovnici. Vzťahy medzi nimi sú napäté a vojenské cvičenia narušajú architektúru globálnej bezpečnosti. Všetky tieto skutočnosti potvrdzujú najaktuálnejšiu diagnózu: žijeme

v období historicky vysokej miery ozbrojených konfliktov. Ak sa situácia nezlepší, čo potom?

Písmo na takýto scenár upozornilo už dávno. „*Budete počuť o vojnách a chýroch o vojnách. Hľadte, aby ste sa nelákali*“ (Mt 24,6). Ježišovo slovo nie je naivné; je suverénne. Nepopiera realitu konfliktov, no vyzýva svoj ľud na zmysluplný život bez paniky. Preto, keď vstupujeme do roku 2026, nech je naším oporným bodom nie eufória z nového, ale istota večného. Bude lepšie? Áno – a naveky. „*Podľa jeho prislúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť*“ (2 Pt 3,13). Pre adventného kresťana nádej neignoruje poplachy; načúva však ešte hlasnejšej trúbe. „*Očakávajúc blahoslavenú nádej a zjavenie slávy nášho veľkého Boha a Spasiteľa Ježiša Krista*“ (Tít 2,13).

Biblický, prorocký hlas volá cirkev k odpovedi misiou, nie strachom. Rýchly anjel zvestuje večné evanjelium celému svetu – nečaká na stabilitu, aby ho hlásal (Zj 14,6). Tam, kde rastie neistota, posilňuje sa identita. Keď sa rozširuje násilie, rozširuje sa aj súcit. A keď sa geopolitika chveje, vernosť stojí pevne. „*Keď sa to začne diať, vzpriamte sa a zodvihnite hlavy, lebo sa blíži vaše vykúpenie*“ (Lk 21,28). Uprostred búrky zakotvuje naše srdcia

Slovo: „Boh je naším útočišťom a silou, osvedčenou pomocou v súžení“ (Ž 46,2).

Naši priekopníci nás už naučili, ako vytrvať v časoch, aké prežívame dnes. „Blíži sa búrka, neúprosná vo svojej sile. Sme pripravení jej čeliť?“¹ Tí, ktorí sa pripravujú na nebo, nehromadia na zemi strach; usmerňujú svoje životy, čas aj zdroje k misii. Posilňujú kolená modlitbou, ruky službou a hlasy zvestovaním. Pestujú aj vďačné srdce, pretože vďačnosť živí odvahu. „Nemáme sa čoho báť do budúcnosti, iba ak by sme zabudli na to, ako nás Pán viedol a čo nás učil v našej minulosti.“² Tí, ktorí pamätajú na Božie mocné vedenie, kráčajú vpred s nadprirodzeným presvedčením.

Bude lepšie! Verme.

Keď vstupujeme do roku 2026, naše nohy stoja v realite a oči hľadajú na večnosť. Nech každý dom začne rok v spoločenstve, nech každý veriaci obnoví svoju dôveru a nech každý zbor znovu potvrdí svoje povolanie. Ako hluč sveta silnie, zosilníme smelosť svojho svedectva. Ak sa mapy stávajú nestabilnými, upevníme svoje kroky v Slove. A pokračujeme ďalej – zakotvení v Biblii, sústredení na misiu – bez ústupu. Až do vzácneho dňa, keď „Boh zotrie každú slzu z ich očí“ (Zj 21,4).

Šťastný nový rok.

Šťastné nové nebo.

Maranatha.

Preložené zo stránky: <https://adventistreview.org/church-life/our-voice/columnists-our-voice/new-year-new-heaven/>.

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, zv. 8, s. 315.

² Ellen G. White, *Life Sketches of Ellen G. White*, s. 196.

Umění naslouchat – přehlížená ctnost

Daniel Reynaud, Paul Bogacs, Ministry

Zajímalo by vás, jestli má někdy Bůh chuť postavit se na vrchol svého nebeského schodiště a zavolat dolů na svět: „Poslouchejte všichni, prosím!“ Naše životy jsou neustále obklopeny hlukem. Existuje jen jeden způsob, jak utlumit hluk našeho neustálého povídání, jen jeden způsob, jak překonat naše zaměření na sebe a soustředit pozornost na Boha, na naše vlastní nitro a na zkoušky a zápasy lidí kolem.

Nejčastěji zmiňovaná, ale nejméně poznaná schopnost

Jedna duchovní činnost je často přehlížena a nedoceněna, přestože se v Písmu objevuje často. Jedná se o *naslouchání a slyšení*, dvě slova, která jsou v Bibli považována za synonyma. Tato dvě slova se v Bibli vyskytují asi 700krát. Asi 500 z nich je v imperativu (rozkazovacím způsobu) nebo ve formě výzvy. Je to tedy činnost, kterou je třeba konat. Naslouchání je často chápáno jako součást modlitby, promýšlení a meditace. Jako na samostatnou činnost se na ni však zapomíná. Existuje velmi mnoho textů, které obsahují výraz „slyšet“ nebo „naslouchat“, a není zde

možné uvést všechny. Mezi ty nejznámější patří velkolepé „Slyš Izraeli (šema)“ – modlitba, která tvoří jádro židovských modlitebních obřadů: „*Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný*“ (Dt 6,4) a opakování „*Kdo má uši, slyš*“ v Novém zákoně (Mt 11,15; Mk 4,9; Zj 2,7.11.17.29; 3,6.13.22). Knihy, které kladou zvláštní důraz na naslouchání, jsou knihami, které přinášejí poučení, proroctví a evangelia: Leviticus, Deuteronomium, Samuel, Jób, Žalmy, Přísloví, Izajáš, Jeremjáš, Ezechiel, Matouš, Marek, Lukáš, Jan, Skutky apoštolů a Zjevení.

Ovoce naslouchání

Bible spojuje slyšení a naslouchání s mnoha duchovními vlastnostmi. Částečný seznam s vybranými odkazy zahrnuje například soucit (Ex 22,27), spravedlnost (Dt 1,16.17; Mi 3,9), moudrost, poučení a porozumění (Dt 4,1; Jb 5,27; 34,16; Př 1,5; Mt 15,10), úctu (Dt 4,10), kázeň (Dt 4,36), požehnání (L 11,28; Zj 1,3), přítomnost, pozornost, odpuštění a zásah Boha (1Kr 8; 2Kr 19,16), Slovo Páně (Jr 22,29), vyznání (Neh 1,6), chválu (Iz 24,16), duchovní vedení (Iz 30,21), pokoru a učenlivost (Jr 13,15; Neh 9,17), pokárání (Jr 36,3), radu (Ez 3,17); důvěru (Mi 7,7), povzbuzení (Za 8,9; 3J 4), svědectví (Mt 11,4; Ž 66,16), uzdravení (L 5,15; Sk 28,27), poslušnost (Dt 5,27; 31,12), duchovní ovoce (L 8,8), příslušnost k Ježíšově rodině (L 8,21; J 8,47), víru (J 9,27; 11,42) a naslouchání jako dar od Boha (Ř 11,8). Úplnější seznam charakterových vlastností samotného Boha by se dal sestavit jen stěží.

Naslouchání je zásadní, protože, jak říká Písmo, „... *nejúskočnější ze všeho*

je srdce a nevyléčitelné. Kdopak je zná?“ (Jr 17,9).

Jako sobecká stvoření zoufale potřebujeme slyšet hlas Zdroje pravdy. Rovněž jako křesťané snadno zaměňujeme svou vlastní vůli a osobní touhy s vůlí Boží. Mnozí z nás možná mají zkušenosti s křesťany, kteří to sice mysleli dobře a podle toho také naplňovali svou představu o Boží práci, ale ve skutečnosti způsobovali více škody než užitku. Největší škodu Bohu totiž nezpůsobují špatní lidé, kteří dělají špatné věci, ale dobří lidé, kteří dělají špatné věci v Božím jménu. Proto Bible klade důraz na naslouchání Bohu, abychom

minimalizovali naši tendenci zaměňovat svou vůli s Boží vůlí.

Žalm 19 podrobně popisuje, jak naslouchání Božímu zákonu, jeho pokynům a nařízením osvěžuje, činí moudrým, dává radost a přináší do nitra světlo, pomáhá nám rozeznat chyby a překonat i naše skryté nedostatky.

Největší škodu Bohu totiž nezpůsobují špatní lidé, kteří dělají špatné věci, ale dobří lidé, kteří dělají špatné věci v Božím jménu.

Jak naslouchat Bohu

Naslouchání Bohu je činnost, která vyžaduje praxi. Hlavním způsobem, jak toho dosáhnout, je číst *Boží slovo*. Slovo poskytuje standard, podle kterého lze měřit všechny ostatní zdroje naslouchání Bohu, a proto má absolutní ústřední význam.

Duch je druhým způsobem, jak naslouchat Bohu: skrze samotu, modlitbu a vyznání hříchů. Duch pravdy promlouvá přímo do našeho srdce.

Často v rozhovoru pouze čekáme na mezeru, kdy můžeme druhému skočit do řeči a říct, co máme na srdci.

Duchovní rádci jsou dalším způsobem, jak můžeme slyšet Boží slovo, když uplatňujeme podrženu a vzájemnou zodpovědnost. Mentori (rádci) hráli klíčovou roli v duchovním vývoji biblických postav,

jako byli Jozue, Samuel, Elizeus, dvanáct apoštolů a Timoteus (srov. 2Tm 4,11).

Posledním způsobem je *zkušenost* – pokusy a omyly. Zkoušení Boží vůle v praxi je zásadní, ale musí být vždy podrženo ostatním způsobům naslouchání, aby se zabránilo tomu, že si Boha „přetvoříme“ ke svému vlastnímu obrazu a budeme tak od Boha slyšet to, co bychom od něj slyšet chtěli. Příliš často nejprve zkoušíme, místo

abychom se nechali ovlivnit Božím slovem, Duchem a našimi mentory. To vše by nám pomohlo rozlišit mezi tím, co vychází z našeho omezeného porozumění, a tím, co je skutečně od Boha.

Bible nás vyzývá, abychom se učili odkládat své vlastní představy a učili se naslouchat Bohu. „*Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši*“ (Ep 2,5).

Trojrozměrná duchovní disciplína

Duchovní disciplíny jsou často představovány jako způsoby spojení s Bohem. Stejně tak i naslouchání. Naučit se naslouchat Bohu však může být obtížné: Bůh není fyzicky přítomen a pro mnohé z nás platí, že jen málokdy slyšitelně promlouvá do našich životů. Duchovní naslouchání přináší i jiné rozměry, které však všechny přispívají k naší schopnosti Bohu naslouchat. A tím také rozšiřují naši schopnost osobního růstu a účinné služby.

Druhý rozměr naslouchání Bohu lze praktikovat tím, že *se naučíme naslouchat jeden druhému*. Biblické naslouchání je spojeno se vztahy a empatií mezi lidmi (Jb 31,35; Gn 23,13–15; 42,22) a s romantickou láskou (Pís 2,14; 8,13). Bible povzbuzuje k naslouchání, aby mělo i zpětnou vazbu (Sd 9,7), a poznamenává, že mlčení je cestou k moudrosti a porozumění (Jb 33,31.33; 34,2.10.16). Jak jsme již viděli ve Fp 2,5, měli bychom do našich vzájemných vztahů vnášet Boží způsob uvažování namísto našeho vlastního. Celý koncept biblického mentorování je založen na vzájemném naslouchání.

Často v rozhovoru pouze čekáme na mezeru, kdy můžeme druhému skočit

do řeči a říct, co máme na srdci. Navíc přemýšlíme, co řekneme, během doby, kdy mluví ten druhý. Stále jsme „uvězněni“ ve svém vlastním myšlení. *Ve skutečnosti neposloucháme.* Musíme se naučit naslouchat jeden druhému, protože ostatní jsou konkrétním ztělesněním Boží přítomnosti. Prokázat někomu laskavost tím, že mu skutečně nasloucháme, je stejně velký křesťanský čin, jako dát jídlo hladovému a navštívit vězně ve vězení. „*Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili*“ (Mt 25,40).

Existuje mnoho biblických myšlenek, které jsou pro hříšné lidstvo téměř nesrozumitelné: poslední budou první, pokorní zdědí zemi, obětováním svého života jej vlastně zachráním a vůdce má být služebníkem všech. Z posledního plyne další paradox: *cítím se mocný*, když mluvím; *opravdu mocným*

jsem ale ve chvíli, kdy naslouchám. Další těžko pochopitelnou pravdou je, že čím vyšší je pozice vůdce, tím více musí naslouchat. Obvykle spojujeme vedení s mluvením a následování s nasloucháním. Ale zatímco mocné kázání může změnit církev, citlivé naslouchání pravděpodobně přinese lepší a odhodlanější změnu.

Z toho vlastně vyplývá poslední forma naslouchání, o které se Bible zmiňuje: *naslouchat sobě samému.* O našem nitru mluví mnoho textů (1S 1,15; Jb 7,11; Ž 31,9; 35,3; 42; 62,1–5; 130,5; 131,2; Př 19,8) a je to spojeno s uspokojením a obnoveným životem (Iz 55,2.3). Naslouchání sobě samému mi umožňuje identifikovat své potřeby a řešit je, místo abych je potlačoval a ignoroval. Pak budu lépe a snadněji přijímat Boží uzdravující lásku a milost.

Protestantští křesťané se jen velmi váhavě obraceli do svého nitra kvůli obavě z pýchy a pocitu soběstačnosti. Ale nejrozsáhlejší kniha Bible obsahuje také mnoho textů, které se obracejí do našeho nitra. Představte si Žalmy bez jejich silných vyjádření o nitru člověka. Zkuste odstranit všechna vyjádření „já, mě, můj“ ze Žalmů a uvidíte, jak špatně a neúčinně se čtou. Právě díky uznání své vlastní bolesti, úzkosti, hněvu a radosti se žalmisté rozezpívali, zoufale hledali Pána a s nadšením chválili jeho jméno.

Ježíš, Mistr

Posluchač Ježíš byl často nazýván „mistrem učitelem“, ale nemohl by být také nazýván „mistrem posluchačem“? Podívejme se do evangelií na popis Ježíše jako posluchače.

Za prvé, *naslouchal svému Otci*. Ježíš trval na tom, že celé jeho působení na zemi bylo pouze plněním vůle Otce, a vše, co učil, bylo pouze tím, co slyšel od svého Otce (J 6,38; 7,16). To muselo z jeho strany vyžadovat mnoho naslouchání. Poznamenal, že i Duch svatý pracoval stejným způsobem, pouze předával dál to, co slyšel (J 16,13). Existuje také mnoho zmínek o Ježíšově modlitbě a některé z nich podrobně popisují, že se mohl modlit mnoho hodin, dokonce celou noc (Mk 1,35; L 5,16; 6,12; Mt 14,23). I když neznáme konkrétní obsah těchto nočních modliteb, nemohl celou dobu jen sám mluvit; vel-

Bůh naslouchá více než celý zbytek vesmíru dohromady.

Ale nakonec přijal svůj úděl, čímž prokázal, že naslouchá vůli svého Otce.

Za druhé, *Ježíš naslouchal ostatním*. Poté, co naslouchal svému Otci, bylo jeho srdce velmi citlivé na potřeby lidí kolem něj až do té míry, že dokázal slyšet jejich nevyslovené, dokonce i neuvědomělé volání. Nikodém, žena u studny, Zacheus a ochrnutý, který byl spuštěn střechou, a mnozí další dostali odpověď na své prosby, a to nejen v plném rozsahu, ale i nad rámec toho, co vyslovili. A tím, že vyslyšel volání jejich duší, nejlépe prokázal, že je Otec miluje.

Za třetí, *Ježíš byl citlivý k hlasu svého vlastního nitra*. Ve svém duchu dokázal rozeznat rozdíl mezi záměrným dotykem a náhodným strkáním davu (L 8,45.46). Jeho mnoho hodin

kou část svého modlitebního času věnoval naslouchání. V Getsemane se modlil, aby byl zbaven utrpení na kříži.

strávených na modlitbě svědčí o tom, že si byl vědom své vlastní potřeby Otce. Trápil se nad nepokorným Jeruzalémem (Mt 23,37). V Getsemanské zahradě prosil o úlevu od blížícího se kříže. Na Golgotě vyjádřil, že má žízeň.

Bůh, nejlepší posluchač

Přemýšleli jste někdy nad tím, proč je Bůh mocný? Je to silně spojeno s tím, že je Bohem, který naslouchá. Je „El Shama“ nebo „Izmael“, „Bůh, který mě slyšel“ (Gn 16,11), Slovo, které se stalo tělem (J 1,1–3), a Utěšitel, poslaný, aby usvědčoval a vedl (J 16,12–15). Bůh naslouchá více než celý zbytek vesmíru dohromady. Neslyší jen každou lidskou modlitbu – ví o každém vrabci, sleduje neustále ubývajícím počet vlasů na mé hlavě (L 12,6.7). Jedinečnost křesťanské víry nacházíme právě v Boží touze nejen nám věci sdělovat, ale také nám dokazovat, že naše volání o pomoc a záchranu bylo vyslyšeno. Bůh se zjevil a přebýval mezi námi. Bůh dokonce vzal naslouchání svým stvořeným dětem tak vážně, že se stal jedním z nás.

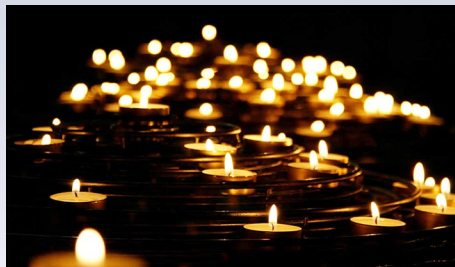
(Redakčně zkráceno.)

Daniel Reynaud, PhD, je proděkanem fakulty umění, ošetrovatelství a teologie na Avondale College of Higher Education v Cooranbongu v Novém Jižním Walesu v Austrálii.

Paul Bogacs, MSc, je lektorem a koordinátorem poradenského programu na Avondale College of Higher Education v Cooranbongu v Novém Jižním Walesu v Austrálii. V době napsání článku studoval doktorát se zaměřením na vztah mezi vírou, spiritualitou a duševním zdravím.

Novoroční tragédie ve Švýcarsku

Andreas Mazza, EUDNews

Zatímco Švýcarsko se potýká s následky ničivého požáru, který vypukl na Nový rok v nočním klubu „Le Constellation“, Církev adventistů sedmého dne vydala oficiální prohlášení solidarity a nabídla truchlící zemi duchovní i praktickou pomoc.

Tragédie, k níž došlo v časných ranních hodinách 1. ledna 2026, si vyžádala 40 životů a více než 100 zraněných.

Katastrofa byla způsobena tím, že vnitřní pyrotechnika zapálila hořlavé akustické materiály, což vedlo k rychlému rozšíření požáru po celém klubu. Většina obětí byli teenageři a mladí dospělí, z nichž mnozí uvízli v důsledku rychlého nahromadění toxického kouře.

Ve dvou prohlášeních vyjádřila Církev adventistů sedmého dne ve Švýcarsku „hluboký šok a nejhlubší zděšení“ nad rozsahem ztrát.

„Stojíme v rozhodné solidaritě s oběťmi, jejich rodinami a všemi, kteří snášejí toto nepředstavitelné utrpení,“ řekl Stephan Sigg, předseda Švýcarské unie. „Je velkým zdrojem smutku vidět, jak se okamžik oslav tak náhle proměnil v nevýslovný žal.“

Vedení církve také vyjádřilo formální uznání záchranářům a poznamenalo, že „odvážný a profesionální zásah“ záchraných složek zabránil ještě vyššímu počtu obětí.

Kromě vyjádření soustrasti zdůraznili vedoucí představitelé církve Stephan Sigg a Olivier Rigaud (předseda Sdružení francouzsky mluvícího Švýcarska) také závazek k obnově. Církev mobilizovala své sbory, aby poskytly duchovní a emocionální podporu i praktickou pomoc těm, kteří byli touto událostí traumatizováni.

V době, kdy federální vláda vyhláší národní den smutku a přísnou revizi protipožárních protokolů, adventistická komunita vyzvala k obnovenému zaměření se na prevenci. „V této těžké chvíli doufáme, že bude vynaloženo veškeré úsilí, aby se taková tragédie již nikdy neopakovala,“ uzavřelo prohlášení a nabídlo poselství „síly a útěchy skrze naději, kterou lze nalézt v Kristu“.

Onkologické centrum Loma Linda a rakovina slinivky

AdventistToday.org

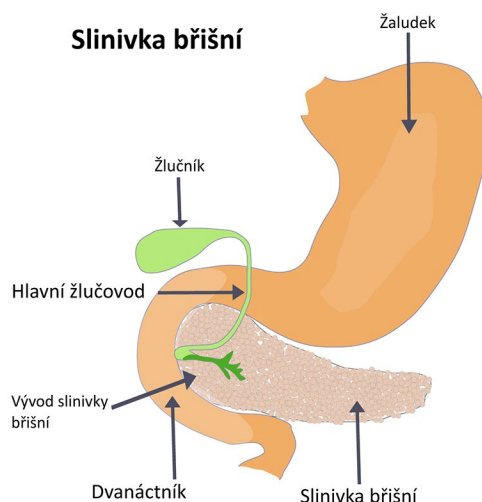

Onkologické centrum Loma Linda University Cancer Center stojí na prahu průlomu, který změní životy mnoha lidí. Rakovina slinivky břišní je známá tím, že je obtížné ji diagnostikovat, protože tento malý orgán je schovaný za žaludkem a screeningové testy nedokážou odhalit začínající nádory. „Slinivka břišní málokdy vykazuje varovné příznaky a je obklopena životně důležitými strukturami, které činí chirurgický zákrok a ozařování mnohem složitějšími než u mnoha jiných druhů rakoviny.“

V onkologickém centru Loma Linda University Cancer Center však lékaři

používají nové nástroje, jako je endoskopický ultrazvuk. Tento nástroj vysílá malý ultrazvukový přístroj do krku, aby pořídil snímky uvnitř těla, namísto vnějšího zobrazování. Vzorky z cyst slinivky břišní a screeningové nástroje ze stolice pomáhají lékařům zaznamenávat genetické změny a signály spojené s rakovinou slinivky břišní.

Po identifikaci rakoviny centrum také objevilo přesnější a účinnější průlomové metody léčby. Jednou z možností je pro vhodné kandidáty Whippleova operace, při které chirurgové odstraní část slinivky obsahující nádor spolu s okolními

strukturami, jako je část tenkého střeva a někdy i část žaludku. Cílem je odstranit veškerý viditelný nádor a obnovit trávicí systém, aby fungoval normálně. Je považována za jednu z nejnáročnějších břišních operací.

Whippleova operace je revoluční, protože využívá robotické systémy a přesnější metody namísto velkého otevřeného řezu. Další přesnou metodou je protonová terapie, která ozařuje pouze postižené oblasti, aniž by narušila okolní orgány.

Onkologické centrum také dosáhlo obrovského pokroku ve výzkumu například v oblasti buněčné terapie a teranostiky (moderní lékařský přístup, který spojuje slova THERApeutika [léčba] a diagNOSTIKA [diagnostika], což umožňuje současné zobrazení onemocnění a jeho cílenou léčbu pomocí jedné molekuly nebo přístupu; obvykle se používá v onkologii – pozn. překl.).

Obě metody jsou navrženy tak, aby s mimořádnou přesností zacílily a zničily rakovinné buňky, což je při léčbě rakoviny tak malého orgánu, jakým je slinivka břišní, zásadní. Díky úsilí 30členného multidisciplinárního týmu lze diagnostikovat a léčit potenciální

rakovinu slinivky břišní s větší přesností a účinností.

„Nacházíme se právě uprostřed přelomového okamžiku,“ říká ředitel onkologického centra Loma Linda University Cancer Center Mark Reeves, MD, PhD. „Financování výzkumu konečně dohnalo závažnost rakoviny slinivky břišní a začínáme vidět stejné průlomové transformace, které transformovaly léčbu rakoviny prsu, prostaty a plic.“

Dobrovolníci ADRA plní přání

Anna Janošková, ADRA ČR

Jednou se vrátit zpět do rodného domu – to bylo velkým přáním šestašedesátiletého pana Jiřího, který se potýká s pokročilou formou Parkinsonovy choroby a žije v libereckém domově seniorů SeneCura. O tom, že znovu navštíví své rodné místo v Trmicích, snil několik let. Ale možná důležitější, než vidět samotný dům, bylo setkání s lidmi, kteří ho k němu poji.

Pan Jiří má čtyři děti, přičemž dvě z nich žijí v zahraničí. Setkat se v severních Čechách tudíž nebylo samozřejmostí a už vůbec ne logisticky jednoduché. Někdy je ale naděje a touha větší než přemýšlení nad tím, jak to všechno

provést. A to ještě tehdy, když další kapku naděje do celého procesu přidají i dobrovolníci z organizace ADRA, aby se všemi zdánlivými komplikacemi pomohli.

Rodina spolu s panem Jiřím se shodla, že na návštěvu Trmic stačí jeden den. Nejdřív tedy byla potřeba sladit letenky a datum, následně domluvit přepravu pana Jiřího. Protože transport autem už vzhledem k jeho zdravotnímu stavu není možný, jeho dcera oslovila Dobrovolnické Centrum ADRA v Liberci

a Sanitku přání. Obě liberecké pobočky už druhým rokem spolupracují a velmi si to chválí.

Sanitka přání je inspirována nizozemskou organizací Ambulance Wens a přináší do Česka smysluplnou službu pro lidi v terminálním stadiu nebo s výrazně omezenou pohyblivostí. Pomáhá těm, kteří kvůli svému zdravotnímu stavu nemohou sami opustit domov či zařízení. Díky speciálně upravenému vozidlu a podpoře dobrovolníků jim umožňuje znovu zažít důležité chvíle – navštívit blízké, projít se v přírodě, vrátit se na milovaná místa nebo uzavřít osobní kapitoly života.

Šestasedmdesátiletý Jiří nakonec prožil nádhernou sobotu v přítomnosti své manželky, dětí, vnoučat i starších sousedů. Díky dobrovolníkům z organizace ADRA se vše vydařilo a setkání v Trmicích mělo kouzelnou atmosféru. Pan Jiří znovu prošel místy, která zná od dětství, a s úsměvem vzpomínal na příběhy spojené s domem i lidmi kolem něj. Neobešlo se to bez slz radosti

i nostalgie, ale to už k návratům domů někdy patří.

Přidejte se i vy k dobrovolnictví a pomáhejte psát podobně dojemné příběhy. Dobrovolničit můžete i ve vašem městě nebo kraji. Stačí vám jen chuť, trocha času každý týden a absolvování úvodního školení. Více informací o tom, jak se přihlásit, najdete na www.adra.cz.

Staňte se naším pravidelným dárce a přispívejte i třeba Mincí denně!

Ptáte se, proč pravidelný dar? Protože i malá částka, když se opakuje, dává dohromady stabilní pomoc. **Umožňuje nám plánovat, reagovat rychle a pomáhat tam, kde je to v danou chvíli nejvíce potřeba.**

A je v tom ještě jedna finta: stačí si trvalý příkaz nastavit jednou – a pak už vaše předsevzetí plní bankovní algoritmus za vás. Bez každodenního přemlouvání, bez výčitek, bez ztráty motivace po třetím týdnu. A proto, pokud můžete a chcete, budeme za to moc rádi.

Mince denně je malý krok pro jednotlivce – ale velká jistota pro lidi, kteří se ocitli v nouzi. DĚKUJEME!

Válka na Ukrajině stále trvá; pomáhali jsme obyvatelstvu přežít zimu

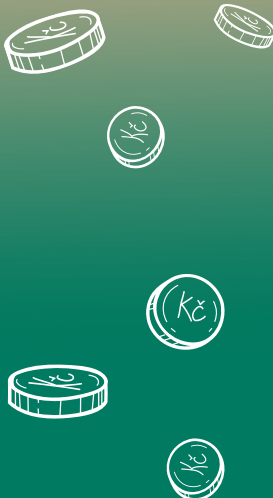
Není to ještě tak dávno, co jsme oslavili příchod nového roku, bilancovali ten uplynulý a dali si cíle pro ten následující. Některé věci totiž nastavovat a změnit umíme, ale některé žel ne... Válka na Ukrajině stále trvá a zimy bývají pro tamní obyvatelstvo tím nejtěžším obdobím roku. Proto jsme i letos pomáhali ukrajinskému obyvatelstvu toto náročné období zvládnout:

- ♦ **pomáháme s opravami domů (okna, dveře, izolace, topení);**
- ♦ **poskytujeme domácnostem i dětským domovům generátory a přímotopy;**
- ♦ **pomáháme s přístupem k čisté vodě;**
- ♦ **poskytujeme potravinové balíčky lidem v kolektivních centrech;**
- ♦ **jednotlivcům zajišťujeme právní ochranu;**
- ♦ **zařizujeme dopravu pro seniory a lidi se zdravotním postižením.**

Mince denně

25 let pomoci

rezervní zdroj • naléhavá pomoc • okamžitá reakce • větší podpora
pravidelnost • dobrý skutek • nouzový fond • připravenost
pomoc bližnímu • nezištná pomoc • bezpečí • užitečná strategie

Ako študenti blúdili v Příbrami

Eunika Zelinová

Štúdium na ATI so sebou prináša aj úsmevné situácie a jedna taká sa nám prihodila, keď sme sa vybrali z našej školy navštíviť zbor v Příbrami, aby sme s našimi sestrami a bratmi prežili sobotu v ich zborovom spoločenstve.

Do navigácie sme zadali adresu a plní očakávania vyrazili na cestu. Keď sme dorazili a chceli zaparkovať, zbadali sme dvoch ľudí, pravdepodobne manželský pár, slušne a pekne oblečených. Hneď sme si pomysleli: „To budú určite adventisti.“ Pozdravili sme ich a spýtali sme sa, či idú na bohoslužbu. Odpovedali, že áno. Nenápadne sme ich začali sledovať a s detektívnou vážnosťou zisťovať, kam idú a do ktorých dverí vchádzajú.

Keď sme sa ocitli pred budovou, márne sme hľadali nápis *Cirkev adventistov siedmeho dňa*. Nápis nikde, zato množstvo slušne oblečených ľudí smerujúcich dovnútra. To nám úplne stačilo – vybrali sme sa za nimi. Vyšli

sme na poschodie a pred vstupom nás privítala tabuľka s nápisom: Kráľovská sála Jehovových svedkov. No keďže adventisti mávajú bohoslužby často v prenajatých priestoroch a navyše bola sobota, v tej chvíli nám to nepripadalo nijako podozrivé. Vošli sme dnu a okamžite sme sa pustili do srdečného zvitavania – podávali sme ruky, priali peknú a požehnanú sobotu a odpovedali na otázky, ako sa voláme a odkiaľ prichádzame. Bez váhania sme povedali, že zo Sázavy, v presvedčení, že nás už netrpezlivo očakávajú.

Lenže neočakávali.

Po tom, čo sme s úplnou vážnosťou dodali, že máme so sebou kazateľa – študenta, ktorý im dnes bude kázať, na ich tvárach sa objavil výraz, ktorý hovoril za všetko. Zmes prekvapenia, zmätku a otáznika: *Čože? O čom to vlastne hovoria?*

Vtedy sme konečne pochopili: áno, nachádzame sa u Jehovových svedkov.

Situácia bola neuveriteľne úsmevná. Oni rýchlo pochopili, že sme adventisti, ktorí len trochu „netrafilí dvere“, a my sme si uvedomili, že sme práve zažili sobotné dobrodružstvo, na ktoré sa len tak nezabúda. Svedkovia Jehovovi boli mimoriadne milí – dokonca nás pozývali, aby sme zostali, vraj sme vítaní.

My sme sa však rozhodli pokračovať v hľadaní našej modlitebne.

Rozlúčili sme sa v priateľskej atmosfére a konečne sme zamierili tam, kde sme mali od začiatku namierené – do modlitebne CASD.

Bol to zážitok, o ktorom sme hneď rozprávali spolužiakom aj členom zboru a na ktorý budeme ešte veľmi dlho spomínať – vždy s úsmevom na tvári a občasnou trpkou spomienkou, ako ľahko sa dá *omylom* vstúpiť do inej cirkvi.

Mission Camp 2026: Hlavu vzhůru

Eliška Sovišová, členka organičního týmu Mission Campu

Během velikonočních svátků, od 2. do 6. dubna 2026, se uskuteční další ročník Mission Campu, který se zaměřuje na duchovní růst a praktickou službu. Mission Camp je dlouhodobě místem, kde se propojuje víra s každodenním životem a kde jsou účastníci povzbuzováni k aktivnímu následování Ježíše Krista.

Téma ročníku 2026 je „Hlavu vzhůru“, inspirované slovy Ježíše z L 21,28: *„Když se toto začne dít, vzchopte se a zvedněte hlavy, neboť se blíží vaše vykoupení.“* Téma nás zve k naději, bdělosti a důvěře v Boží vedení uprostřed nejistot dnešní doby. Chceme společně hledat, co znamená žít víru s pohledem upřeným k Bohu, nenechat se paralyzovat strachem a zůstat věrní svému povolání.

Na program budou biblická zamyšlení, workshopy, skupinky, chvály i konkrétní misijní a dobrovolnické aktivity. Mission Camp je otevřen nejen

mládeži, ale všem, kdo touží po duchovním povzbuzení a chtějí objevit radost ze služby druhým. Pro ty, kteří se nemohou zúčastnit celého programu, bude po předchozím přihlášení možné dorazit pouze na sobotní bohoslužbu a prožít alespoň část tohoto společného setkání.

Hlavními řečníky akce budou Jan-Harry Cabungcal a Justin Kim, kteří působí v rámci Generální konference Církve adventistů sedmého dne. Jan-Harry Cabungcal je vystudovaný neurovědec, který pracoval ve výzkumu ve Švýcarsku, dnes se však naplno věnuje misijní službě na Filipínách a cestuje po celém světě jako řečník, misionář a kazatel.

Je také zakladatelem iniciativy Europe4Jesus a české prostředí dobře zná z předchozích návštěv. Justin Kim působí jako šéfredaktor časopisu Adventist Review. Má bohaté zkušenosti z oblasti biblického

vzdělávání, dříve spolupracoval s oddělením Sabbath School & Personal Ministries (sobotní škola a osobní služba) a je editorem mládežnického studijního materiálu inVerse.

Oba řečníci přináší hluboký biblický vhled, misijní zkušenost a schopnost oslovit současnou generaci velmi srozumitelným a praktickým způsobem.

Mission Camp chce být místem, kde se rodí nové impulzy pro život sborů, kde se posilují vztahy napříč generacemi a kde se znovu a znovu připomíná, že křesťanství je živým povoláním k službě.

Více informací o programu a přihlášení bude postupně zveřejněno na webu missioncamp.cz.

K účasti na této akci vás srdečně zve tým Mission Campu a přeje vám Boží požehnání.

Jan-Harry Cabungcal

Justin Kim

Naděje pro zítřek – 150 let adventistů v Německu

Adventistischer Pressedienst

Církev adventistů sedmého dne v Německu oslaví v roce 2026 své 150. výročí vzniku. Pod heslem „Odva ha pro zítřek“ (Mut für morgen) chce církev zdůraznit svůj optimistický pohled do budoucnosti.

Podle prohlášení k výročí církve nechtějí němečtí adventisté ztratit ze zřetel e své kořeny víry ani zkušenosti z minulosti.

Tři hlavní témata: Bible, oddanost, inovace

Oslavy výročí církve, která má „odvahu pro zítřek“, se soustředí na tři hlavní témata: Bibli, oddanost a inovace. Na základě svého chápání Bible adventisté sedmého dne – stejně jako ostatní křesťané – věří v druhý příchod Ježíše Krista. Kladou také důraz na oddanost a věrnost Bohu a dodržují biblický den odpočinku (sobotu).

Mezi hlavní pilíře praktického života adventistů patří zdraví, vzdělání

a sociální práce. Adventisté již v minulosti uvedli do praxe mnoho inovativních nápadů a do budoucna hodlá církev i nadále přijímat nové podněty, aby posílila svou práci pro lidi v moderním světě.

První adventistické sbory v Solingenu a Vohwinkelu

První adventistický křest v Německu se konal 8. ledna 1876 mezi Solingenem a Vohwinkelem. Ve stejném roce byly založeny první dva adventistické sbory v Solingenu a Vohwinkelu (dnes čtvrtě Wuppertalu). V počátcích církve adventistů v Německu hrály důležitou roli malé skupiny věřících, které se v průběhu let změnily na fungující sbory.

V současné době má církev v Německu přes 34 000 pokřtěných dospělých členů, kteří se scházejí v 560 sborech. V poslední době lidé také znovu objevují hodnotu malých skupin pro duchovní a sociální společenství v rámci sborů.

HopeMedia: Spojujeme síly pro moderní misi

David Čančík, tajemník Česko-Slovenské unie CASD

V životě církve přicházejí okamžiky, kdy je třeba přehodnotit dosavadní cesty a najít efektivnější způsoby, jak sdílet evangelium v současném světě. S radostí vám představujeme HopeMedia (v České a Slovenské republice) – novou instituci, která sjednocuje mediální a publikační úsilí naší církve pod jednu střechu.

Jeden tým, jeden cíl

V uplynulém roce došlo k zásadní reorganizaci s cílem vytvořit silný podpůrný nástroj pro misijní službu sdružení, sborů i jednotlivých členů. Čtyři dosavadní instituce – Advent-Orion v České republice a na Slovensku a dvě mediální centra HopeTV a Štúdio Nádej – se spojily pod vedení jediné správní rady. K nim se přidala dvě střediska korespondenčních kurzů v Ostravě a v Praze a nově vznikající oblast digitální komunikace (sociální sítě a weby) a nakonec i rozdrobená oblast IT podpory.

Tato změna není jen o administrativě, ale především o spolupráci, synergii a sdílení zdrojů. V čele HopeMedia od nového roku stojí Radomír Špinka, který přináší desetiletou zkušenost z vedení organizace ADRA a vzhled do života církve. Jeho cílem je propojovat týmy pro společný záměr a rozvíjet partnerství i na mezinárodní úrovni.

Strategie a nové cíle

V dynamickém světě médií je nezbytné hledat cesty, jak efektivněji propojovat naše úsilí při šíření evangelia. Významným milníkem na této cestě se stala

HopeMedia

Správní rada
ředitel

- Řízení procesů
- Nastavení zadání (potřeby církve)
- Hospodářské a personální otázky

Mediálně ediční rada

Na základě požadavků církve, připravuje návrhy konkrétních projektů.
Kreativní a tvůrčí skupina. Své návrhy předkládá ke schválení správní radě.

Schválené projekty jsou následně realizovány odborníky (tedy prostřednictvím oddělení A-MEDIA, zařazených do mediálního, edičního nebo jiného plánu)

Publikační oddělení

Portál - Advent, prodej knih

Ediční plán

Předtisková příprava

Mediální centrum

Mediální plán, video-portál ve dvou jazykových mutacích

Redakce
Praha

Redakce
Bratislava

Výroba pořadů a realizace
mediálních služeb

Výroba pořadů a realizace
mediálních služeb

Digitální komunikace

Sociální sítě, weby (komunikační strategie)
Podpora lokálních influencerů (nástroje, obsah)
Marketing AM a činnosti církve

IT servis

Koordinace IT služeb v rámci církve
Realizace IT požadavků
Servis a bezpečnost

SKK

Kancelář
Ostrava
(ČR)

Kancelář
Bratislava
(SR)

Korespondenční kurzy
Kontakt se čtenáři, posluchači, diváky

Korespondenční kurzy
Kontakt se čtenáři, posluchači, diváky

A-O ČR s.r.o.

Tisk

A-O SR s.r.o.

Tisk
Skladování
distribuce

ADG

Sklad a
distribuce

strategická porada, která proběhla ve dnech 12.–14. ledna 2026.

Hlavním obsahem porady bylo zprehlednění všech nově propojených oblastí, nastavení vnitřních procesů mezi nově spolupracujícími sekcemi a stanovení střednědobého plánu na následující jeden až dva roky. Cílem je vytvořit silné zázemí pro tvorbu projektů (produktů), které osloví nejen děti a mládež, ale i sekulární společnost, a zároveň podpoří vzdělávání a duchovní růst členů církve. Všechny projekty budou vznikat na základě potřeb sdružení, sborů a členů církve, tak aby byly dobrým nástrojem pro misi. Celé setkání se neslo ve velmi tvůrčí atmosféře a nadšení pro společnou věc.

Ačkoliv má HopeMedia své sídlo v Praze, není to instituce uzavřená v jedné budově. Naopak, její jednotlivá pracoviště a týmy jsou rozprostřeny po celém území naší Česko-Slovenské unie. Tento model dává příležitost pro zapojení obdarovaných lidí pro tuto oblast nejen z jedné lokality, ale z mnoha míst a sborů.

Na co se můžeme těšit?

Jak už bylo řečeno, HopeMedia v sobě integruje několik klíčových oblastí: publikační oddělení, mediální sekci, digitální komunikaci (sociální sítě a weby), centra korespondenčních kurzů a IT.

V současné době se formuje také mediálně-ediční rada. Půjde o tým kreativních lidí, kteří se zaměří na vymýšlení konkrétních projektů na základě priorit církve a požadavků, které definuje správní rada. V ní jsou zástupci vedení unie, všech tří sdružení, oddělení komunikace, oddělení misie a vedoucí jednotlivých sekcí HopeMedia.

Společně s modlitbou

Celý projekt HopeMedia je spojen modlitbami za moudrost a energii pro všechny, kteří se na něm podílejí. Věříme, že tato nová kapitola nám pomůže být ještě lepším světlem pro lidi kolem nás a efektivně využívat moderní nástroje k šíření naděje ve společnosti.

Příběh Home Church – Společenství, kde jsi doma

Tým Home Church

„Vítejte doma.“ To jsou slova, která najdete na zdi naší chodby v novém prostoru Home Church (přel. domácí sbor nebo společenství, kde jsi doma). Vznikli jsme jako nová skupina pod sborem Frýdek-Místek a jsme moc rádi, že vám můžeme vyprávět náš příběh.

Celá Bible v podstatě na každé své stránce popisuje Boha jako nesku-
tečně rozmanitého a kreativního.

Právě toto téma v nás po několik let silně rezonovalo – a postupně jsme zjišťovali, že nejen v nás, ale i v dalších lidech kolem. Začali jsme vnímat, že podobně k rozmanitému Bohu mohou existovat i rozmanité cesty, jak jej chválit, uctívat a prožívat bohoslužbu.

V průběhu let jsme o těchto věcech diskutovali, ale především jsme se za ně společně modlili. Touha však postupně dozrála od pouhých slov k něčemu konkrétnímu a praktickému. Začali jsme se společně potkávat – zpočátku nepravidelně, u společných snídaní nebo večerí. Postupně se mezi námi začala měnit atmosféra. Místo debat o tom, „co by se mohlo“, jsme začali věci skutečně žít. Sdíleli jsme své příběhy, poznávali se hlouběji a otevírali témata, která jdou pod povrch.

Po několika měsících přišel další impulz – začít se scházet pravidelně. A tak jsme se setkávali jednou za čtrnáct dní ke společným sobotním

bogoslužbám v domácnostech. Přibližně po roce jsme si začali uvědomovat, že možná nastal čas udělat další krok. Ten zatím největší. Obývací pokoje nám začaly být malé a zároveň jsme věděli o dalších lidech, kteří by mezi nás rádi přišli. Tento krok však znamenal vystoupit s celým společenstvím na veřejnost.

Jsmo velmi vděční všem, s nimiž jsme v těchto raných fázích mohli diskutovat a společně se modlit. Některé z těchto lidí si Bůh později povolal jinnam, nicméně jejich podíl na položení základů tohoto společenství zůstává nesporný.

Vznik Home Church vnímáme jako vytvoření nového prostoru – místa, kde mohou najít domov lidé, kteří do žádného společenství dosud nikdy nepatřili, nebo i ti, kteří s církví nějakou zkušenost mají, ale třeba ji z nějakého důvodu opustili. Přejeme si být místem otevřeným, bezpečným a přívětivým, kde se každý může cítit vítán, slyšen a přijímán.

Program, kázání i společná setkání se snažíme vést jednoduše a srozumitelně, aby byly přístupné všem. Rádi

zpíváme a chválíme Boha, trávíme společný čas u jídla, kde přirozeně budujeme vztahy. Zároveň toužíme po tom, aby Boží slovo bylo podáváno jazykem, kterému lze rozumět – i pro ty, kteří se s Bibli setkávají poprvé – a aby víra byla žita v každodennosti, nejen vysvětlována teologickými pojmy.

A tak se snažíme nestavět žádné bariéry. Příchozí nemusejí vědět, jak se „správně“ modlit ani co přesně si myslet o víře. Lidé mohou přijít takoví, jací jsou – se svými otázkami, pochybnostmi, radostmi i zátěžemi. Věříme, že Bůh přijímá člověka tam, kde právě je, a totéž chceme dělat i my.

Velkou vděčností cítíme za tým lidí, který se postupně vytvořil. Každý přináší to, co může – svůj čas, schopnosti, obdarování, zkušenosti i finanční podporu. Vnímáme, že v každém z nás Pán Bůh probudil touhu sloužit a převzít zodpovědnost za vznik tohoto nového prostoru. Zároveň vnímáme, že Bůh sám připravuje cestu, dává pokoj do srdcí a otevírá dveře tam, kde bychom

je sami otevřít nedokázali. Nebereme to jako samozřejmost, ale jako dar a přednost.

Vše, co děláme, chceme dál předkládat Bohu v modlitbě a důvěře. Nespoléháme na vlastní sílu, ale na to, že on sám se postará – stejně jako se postaral dosud. Jsme na samém začátku a dobře si uvědomujeme, že pokud tento dům nebude stavět Hospodin, namáhali

bychom se nadarmo. Nemáme žádný „recept na úspěch“. Učíme se a víme, že budeme dělat chyby. Zároveň věříme, že právě skrze chyby a poučení z nich může člověk i celé společenství růst a získávat cenné zkušenosti. Rovněž toto chceme s pokorou předkládat Bohu. Věříme, že on je ten, kdo vede, buduje a dává růst.

Zároveň chceme říct, že i když se v některých aspektech vydáváme novou cestou, přesto si hluboce vážíme tradičních církevních společenství, jejich služby, věrnosti a dlouholeté

práce. Nehceme jiným sborům konkurovat, ale toužíme po spolupráci, vzájemné podpoře a jednotě. Věříme, že jak tradiční, tak i nová společenství mají v církvi své nezastupitelné místo.

Budeme velmi vděční, pokud na nás budete pamatovat ve svých modlitbách.

Pokud byste nás chtěli sledovat, najdete nás na sociálních sítích Facebook a Instagram:

www.facebook.com/homechurchcz

www.instagram.com/homechurchcz

Opustil nás Alois Kubík

Vítězslav Chán

Dne 15. ledna 2026 odešel v nedožitých 101 letech MUDr. Alois Kubík, čestný občan města Jeseník, emeritní primář Priessnitzových léčebných lázní a výrazná osobnost jesenického lázeňství. Svou celoživotní prací významně přispěl k rozvoji léčebných oborů v lázních i k poznání jejich historie.

Alois Kubík (14. 2. 1925 – 15. 1. 2026) se narodil ve Služovicích na Hlučínsku. Po studiích medicíny nastoupil v roce 1952 do Priessnitzových léčebných lázní v Jeseníku, kam byl přidělen jako lékař v době akutního nedostatku zdravotnického personálu. S jesenickými lázněmi poté spojil celý svůj profesní život a působil zde až do roku 2012.

Během své kariéry se věnoval internímu lékařství, fyziatrii, balneologii a léčebné rehabilitaci. Působil zde jako primář. Zabýval se také výzkumem klimatu Jeseníků a historií lázní. Vývoj

lázní zachytil v publi-

kaci *Lázně Jeseník včera a dnes* a spoluautorsky se podílel na knize *Vincenz Priessnitz, světový přírodní léčitel*. Dlouhodobě se věnoval odkazu Vincenze Priessnitze. Jeho zálibou byly rovněž překlady teologických textů z němčiny a životopisů Vincenze Priessnitze. Za svůj přínos lázeňství i kulturnímu životu regionu byl v roce 2015 oceněn čestným občanstvím města Jeseník.

Zemřel ve čtvrtek 15. ledna 2026 ve věku nedožitých 101 let. Jeho odchod znamená ztrátu pro rodinu, blízké i město Jeseník, s nímž byl po desetiletí profesně i lidsky spjat (převzato z internetových stránek města Jeseník).

Bratr Kubík byl také aktivním členem sboru Jeseník, na jehož činnosti se dlouhá léta spolu s manželkou podílel. Jeho obětavá a vytrvalá práce pro Boží dílo i laskavost, kterou projevoval jako člověk upřímně milující Ježíše Krista, se nesmazatelně zapsala do srdcí těch, kteří ho měli přednost poznat.

Ve chvílích, kdy se musíme rozloučit s těmi, které jsme měli rádi, si mnohem hlouběji uvědomujeme naši neochvějnou naději na shledání při Kristově druhém příchodu.

Dozněl hlas, který dával lidem radost

Pavel Šimek st.

Ludovít Vladár se narodil 21. září 1942 v Trenčíně do rodiny Alexandra Vilibalda a Márie Vladárových. Pocházel z dvojčat – jeho bratr Daniel však po roce zemřel. Možná i proto byl po celý život člověkem, který si života vážil, nebral ho jako samozřejmost a měl rád společnost.

Vyrůstal v početné rodině – se staršími sourozenci Alexandrem, Petrem a Kornélií. Po něm se narodil ještě Janko, který však po roce zemřel na záškrť. Bylo to těžké období, všude panovala bolest a beznaděj, i když se válka pomalu chýlila ke konci.

Pak přišla na svět další dvojčata – Eva a Pavel. Najednou bylo po válce a zdálo se, že bude lépe. Nebylo. Jako malý kluk musel Ludo vstávat o půl páté ráno a jít pást husy a krávu. Do toho přišel komunistický převrat a zakrátko byla celá rodina vyhozena ze školního bytu. Tatínek, který pracoval jako školník, se ocitl na dlažbě – kvůli víře, protože děti neposílali v sobotu do školy. Sobota pro ně totiž byla dnem odpočinku podle Desatera.

A tak nezbylo než se nastěhovat do prostor vedle vepřína JZD (zápach, hlodavci). Po roce se přestěhovali do lepšího bytu, ale byl bez topení a s plísní; ráno byla často na stěnách námraza.

Byla to léta chladu a nejistoty, ale také léta, kdy živá víra držela rodinu pohromadě.

Teprve když Kornélie dospěla, podařilo se rodině získat třípokojový byt v paneláku.

Všichni sourozenci byli hudebně nadaní, ale Ludo dostal od Boha něco navíc – nádherně zabarvený hlas. Zpěv se stal jeho výjimečným darem.

Rychle vyrostl – byl vysoký a hubený, a tak mu začali říkat „Bocian“ – čáp. Smál se tomu. Humor ho provázel celý život. Když jednou mamince odmlouval a ona mu chtěla dát pohlavek, ale nedosáhla na něj, podal jí stoličku. Smích byl silnější než trest. Takový byl – lidský, vtipný, odzbrojující.

Na vojně sloužil u PTP. Také tam byl Bůh s ním – a pomáhalo mu i to, že krásně zpíval.

Právě zpěv byl také tím, proč se kolem něho točilo množství děvčat. Ludovít byl vysoký, mladý, pohledný

a zpívající – byl jednoduše nepřehlédnutelný.

Oženil se s Ludmilou a letos v říjnu by oslavili šedesát let společného života. Šedesát let mu byla manželkou, přítelkyní i pevným zázemím. Spolu došli až na samý konec společné cesty. Jejich vztah byl vzácný svou prostotou i hloubkou, naplněný vzájemnou úctou.

Po dvou letech manželství se přestěhovali z Trenčína do Břeclavi, kde dostali služební byt keramického závodu. Ludovit v podniku začal pracovat a vydržel zde až do důchodu.

Ludovit měl (kromě hudby) ještě jeden dar: svou víru nikdy neskrýval. Jeho život měl větší dosah, než si možná sám uvědomoval.

V podniku pracoval mladý muž, s nímž se počítalo jako s budoucím komunistickým kádrem. Tento mladík se začal zajímat o Ludovu víru i o Bibli – a netajil se tím. Vedení si toho všimlo a Luda si zavolali „na kobereček“. Padaly výhrůžky, že jeho náboženský vliv bude řešen „na vyšších místech“. Tehdy klidně odpověděl, že on to také bude řešit – a to na těch úplně nejvyšších místech, kam oni přístup nemají. Mysleli si, že má konexe na ministerstvu. On však myslel Boha. Jeho rázná odpověď je vyděsila víc než cokoli jiného.

A výsledek? Z onoho mladého muže se stal kazatel evangelia a jeho samotného z práce nevyhodili.

To je ovoce tichého a vytrvalého svědectví. V podniku pracoval desítky let až do důchodu. Zde získal lásku k hrnčířskému kruhu – rád vyráběl hrnečky, džbány, vazy a misky. (Také mi jednou přinesl bonboniéru – čokoládové bonbony vyměnil za keramické, které vytvořil. Absolutně dokonalá napodobenina, s různou glazurou. Kdyby mě nakonec neupozornil, asi

bych si vylámal zuby. Vyrábět z hlíny, to byl jeho koníček.)

Manželům se posléze narodil syn Marek. Otec byl na něj velmi hrdý, podobně jako později miloval své vnučky Livii a Sáru. Snažil se jim do života vložit to nejdůležitější – vztah k hodnotám, k víře a k radostem života.

Ludo byl známý i ve sborech Církve adventistů sedmého dne. V mnoha z nich zanechal svým hlasem a odvážným vyznáním víry při koncertech a vystoupeních nesmazatelnou stopu. Zvláštní místo v jeho srdci měla skupina Jaspis, se kterou tolik let zpíval. Nebyla to pro něj jen hudební spolupráce, ale společenství, přátelství a služba. Písňe, které ve skupině zpíval, jsou lidem známe dodnes.

Byl člověkem, který dokázal rozveselit i v těžkých chvílích. Jeho vtipy, smích a zpěv zůstávají v paměti těch, kdo ho znali. Byl mistrem drobných legrácek. Když mu manželka Lidka – zdravotnice – zařídila vyšetření a on dostal lékařský předpis, přišel s ním do kantýny a vážně žádal na tento předpis dva chlebičky. Sestry i kantýnská studovaly, co je to za diagnózu. Málem by mu je vydaly, kdyby se v tu chvíli nerozesmál. Smích, který uvolnil napětí a zůstal v paměti.

Takový byl. Radostný. Lidský.

A když přišla nemoc a celková slabost, přijal i tuto cestu s pokorou. Síly ubývaly, ale láska a víra zůstaly.

A tak se nyní musíme na čas rozloučit s člověkem, který žil naplno – věrně a radostně. S člověkem, který se rozdával: hlasem, humorem i vírou.

Paradox růstu

Shawn Boonstra, redaktor časopisu Adventist Review

Existuje mnoho způsobů, jak se lidé snaží podpořit svůj osobní duchovní růst – od studia Bible v malých skupinkách až po dlouhé hodiny strávené na modlitbách.

Obě tyto věci jsou samozřejmě nesmírně cenné a opravdu byste se jim měli věnovat. Ale vedou tyto věci samy o sobě ke skutečnému růstu?

Ne.

Pokud jsou to jediné prostředky, kterými se snažíte prohloubit své porozumění Kristu, něco důležitého vám chybí. „Každý ať má na mysli to,

co slouží druhým,“ nabádal apoštol Pavel sbor ve Filipech. „*Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí*“ (Fp 2,4–7).

Zaměření na sebe není sebezdokonalování

Populární západní kultura, zejména na počátku dvacátého století, nás vyzývala k tomu, abychom v knihkupectví zamířili do oddělení, které se věnuje osobnímu růstu. Tam jsme často doufali, že najdeme klíče k uvolnění našeho skutečného potenciálu. Ke konci století motivační řečníci zaplňovali sály (za vysoké vstupné) a slibovali, že nám pomohou překonat naše současné limity. Mnohé z toho bylo

zaměřeno na profesní rozvoj, pomáhalo lidem dozrát jako obchodním zástupcům nebo v představenstvech společností.

Ale tady v Americe se to začalo spo-
jovat s křesťanstvím, takže to vypadá,
jako by Boží nejhlubší touhou pro váš
život v tomto světě bylo, abyste se
stali bohatými, mocnými a atraktiv-
ními. Problémem samozřejmě je, že
takový přístup soustřeďuje pozornost
výhradně na nás samotné, což byl
právě ten problém, který vedl k pádu
prvních lidí do hříchu.

Trochu se to přeneslo i do našich
vlastních sborů. Ne, nezaměřujeme
se na materiální prosperitu – alespoň
ne v takové míře, jako někteří naši
křesťanští bratři a sestry –, ale stále
se zaměřujeme na sebe sama, jako by
smyslem naší křesťanské zkušenosti
bylo sebezdokonalování.

Znovu opakuji, nechápejte mě špat-
ně: opravdu je třeba studovat Bibli
a více se modlit. Bez těchto věcí není
možné prožívat křesťanský růst. Ale
pokud vaše cesta s Kristem nevede
po stezce služby druhým, pak se stále
soustřeďujete především na sebe.

Služba: Jediná cesta

Pavel nás vyzývá, abychom se zbavili
sebe sama ve službě druhým, a o deva-
tenáct století později s ním souhlasila
Ellen Whiteová:

„Pro svůj duchovní život můžeme
udělat jediné – zapojit se do služby,
ke které nás Ježíš Kristus zve. Druhým
lidem máme pomáhat, jak nejlépe do-
vedeme, protože taková služba je for-
mou duchovního tréninku. Tělocvik
posiluje tělo. Podobně i duchovní ži-
vot posilujeme duchovním cvičením.
Přijmeme-li Boží dary, ale dál nic

dělat nebudeme, náš křesťanský život
nebude ani zdravý, ani silný.“¹

Všimněte si, co neřekla. Neřekla, že
služba druhým je jedním ze způsobů,
jak budovat svůj duchovní život; na-
opak silně zdůrazňuje, že je to jediný
způsob.

Pokud je naše křesťanská zkušenost
zakotvena v myšlence sebezdokona-
lování, zůstáváme i nadále zaměřeni
na sebe – a budme upřímní: dokážeme
jen velmi špatně posuzovat, co to zna-
mená podobat se Kristu. Prorok říká
naprosto jasně,

že i naše nejlepší
úsilí je poskvr-
něno hříchem.

*„Jako nečistí jsme
byli všichni,“*

říká nám Izajáš,

*„všechna naše
spravedlnost jako
poskvrněný šat.*

*Uvadli jsme jako listí, naše nepravosti
nás unášely jako vítr“ (Iz 64,6).*

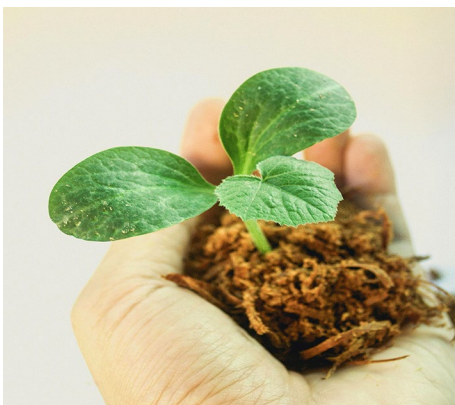
Čím blíže se k Bohu
dostanete, tím hůře
budete vypadat,
když se na sebe
podíváte.

Paradox posvěcení

Kdybyste si měli vytvořit seznam věcí,
které byste museli udělat, abyste se
stali zcela posvěcenými, váš seznam
by byl špatný. Proč? Nemůžete se na
sebe dívat tak, jak vás vidí Bůh. A aby
to bylo ještě složitější, při snaze stát
se více podobnými Kristu se projevuje
paradox: čím blíže se k Bohu dostanete,
tím hůře budete vypadat, když se na
sebe podíváte.

Před lety jsem se podílel na projektu
renovace suterénu sborové budovy,
který nutně potřeboval modernizaci.
Nejprve jsme se zaměřili na špatné
osvětlení, a jakmile byla nainstalována
nová světla, netrpělivě jsem zapnul
vypínač, abych mohl vidět suterén

¹ Ellen G. Whiteová, *Cesta k vnitřnímu pokoji*, Advent-Orion Praha, 2005, s. 95.

v celé jeho nově osvětlené kráse. To, co jsem uviděl, mě šokovalo: pod jasnějším osvětlením vypadal suterén ve skutečnosti *hůře*.

Stejně je to s lidským srdcem: čím blíže se dostanete ke Kristovu světlu, tím horší si budete sami připadat. Nikdy nedosáhnete bodu, kdy řeknete: „Jsem jako Ježíš.“ (I když jsem potkal několik ubohých, oklamaných duší, které si myslí, že toho dosáhly.)

Jde o druhé

Naším hlavním problémem je naše vlastní já (ego): to bylo to, co způsobilo

všechny problémy v Edeně a stále brání správnému vnímání Krista. Každá naše myšlenka je nakažena naším sobectvím. Co tedy Bůh dělá?

Duch svatý chce něco opravdu udělat s vaším pyšným srdcem.

Dává nám naprosto nesobecký úkol: „Soustřeďte se na druhé lidi,“ říká nám.

Když tento příkaz vezmete vážně, váš duchovní život se začne radikálně měnit. Ellen Whiteová to popisuje velmi výstižně:

„Když se zapojíme do práce pro Ježíše Krista a budeme k němu

přivádět další, zatoužíme blíže se s ním seznámit. Budeme prosit Boha o pomoc a toužit po tom, abychom žili správným životem. Čím více se budeme dozvídat o záchraně v Ježíši Kristu, tím více poroste naše víra. Nepříjemnosti a problémy života nás povedou k hlubšímu studiu Bible a k intenzivnějším modlitbám. Duchovně porosteme, budeme důkladněji poznávat Ježíše Krista. Budeme prožívat šťastnější a plnější život.“²

Ježíš se opravdu *zabývá vámi*. I když to v Písmu není výslovně uvedeno, věřím starému výroku, že kdybyste byli jediným hříšníkem na planetě, Kristus by za vás zemřel. Vy jste pro Boha opravdu důležití; nejen jako bezejmenná entita, která je nakonec pohlcena velkou myslí vesmíru, jak naznačují některé východní filozofie. Jste důležití jako vy *sami*. Bůh si cení jednotlivců.

Ale zároveň to vůbec není o vás. Duch svatý chce něco opravdu udělat s vaším pyšným srdcem. Proto vás Bůh vybízí, abyste odsunuli své vlastní sobecké já stranou. Bůh chce, abychom se soustředili na ostatní. Žádá vás, abyste odložili své ego. Naše víra není přece o tom mít pravdu v oblasti věrouky a vyhrávat teologické spory s jinak smýšlejícími věřícími (i když správná věrouka je naprosto nezbytná!). Není to ani o tom, jak moc můžete bojovat proti svým nejhorším špatným vlastnostem (i když bojovat musíte!).

Jde o *ostatní*. O ty druhé. Je to *jediný* způsob, jak růst v milosti. Věřte mi: nesloužíte jen svým sousedům, ale otevíráte dveře Bohu, aby vás mohl změnit.

„*Kdo nalezne svůj život, ztratí jej,*“ učil Ježíš, „*kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej*“ (Mt 10,39).

² Tamtéž, s. 80.81.

Akce GENERACE 50 PLUS v roce 2026

Máme pro vás připraveny dva týdenní ozdravné pobyty. Součástí každodenní nabídky je duchovní náplň – ranní zamyšlení a večerní program s našimi hosty. V Luhačovicích to bude Marek Harastej – ředitel ATI – a v Podhájské Luděk Svrček. Zároveň chceme udělat mnohé pro své tělesné zdraví. Podrobné informace budou zaslány přihlášeným účastníkům.

1) Podhájska 31. května – 7. června 2026 – slané termální lázně – Slovensko

- Adresa: Penzion – majitelka Marta TURÓCI: Ulice Krátka č. 67.
Pobyt: 10 €/den.
Lázně: Vzdálenost 15–20 minut volné chůze od našeho penzionu.
Celodenní vstup: Poplatek na den 14 € permanentka, 6 vstupů 70 €, 10 vstupů 126 €.
Strava: Každý si ji zajišťuje sám. V penzionu jsou k dispozici dobře zařízené kuchyňky. V areálu je možnost výběru občerstvení, včetně oběda za slušné ceny.
Nádraží: Stanice PODHÁJSKA. Od vlaku do penzionu je to 30–35 minut pěšky. Po osobní domluvě o čase vašeho příjezdu zajištěn odvoz z nádraží (totož platí také při odjezdu).
Parkování: Zdarma u penzionu.

2) Luhačovice 6.–13. září 2026

Hotel není zcela bezbariérový. Vstup do jídelny a přednáškového sálu je pouze přes schodiště (40 schodů). Z tohoto důvodu nedoporučujeme pobyt osobám s vážnými pohybovými problémy.

- ☐ Hotel Harmonie I – plná penze: 6 nocí – 9 540 Kč, 7 nocí – 11 030 Kč (končí nedělním obědem).
- ☐ V ceně balíčku máme 10 wellness procedur, které jsou v areálu našeho hotelu.
- ☐ 2krát rašelinový zábal, 2krát masáž klasická; parafin; bazén; 3krát kryo lokální.
- ☐ Připomínáme: Speciální požadavky ohledně stravy, ubytování apod. uveďte předem. Uvedená cena je za plnou penzi. V případě výletu je možné objednat si potravinový balíček.
- ☐ Příplatek za jednolůžkový pokoj je 250 Kč/noc.
- ☐ Lázeňský poplatek podle vyhlášky města: 50 Kč/den (osoby nad 18 let).
- ☐ Parkování zdarma.
- ☐ Adresa: 763 26 Luhačovice, hotel Harmonie I, Jurkovičova alej 857, www.hotel-harmonie.cz

**Přihlaste se na e-mail: stary.misa@seznam.cz,
v přihlášce je nutné uvést své jméno, adresu, telefon a datum narození.**

**Případné dotazy na tel.:
Miroslav Starý: 739 345 678, Alžběta Stará: 605 551 126**

ADRA Slovensko v televízii Markíza

Daniel Marföldi, tajomník Slovenského združenia CASD

V duchu solidarity a vianočnej štedrosti sa spojilo viac ako 200 študentov Gymnázia Ľudovíta Štúra v Trenčíne a žiakov ZŠ Kubranská, aby pomohli deťom zasiahnutým vojnou na Ukrajine. Spoločne vytvorili jedinečný dobrovoľnícky projekt s jasným cieľom – priniesť svetlo, radosť a nádej deťom, ktoré prežívajú najťažšie chvíle svojho života.

Výsledkom ich práce a zariadenia je 2 000 vianočných balíčkov, naplnených s láskou a úprimným prianím potešiť. Darčeky putujú najmä k sirotám, deťom bez rodičov a deťom z detských domovov v prifrontových oblastiach severnej Ukrajiny, kde je pomoc najpotrebnejšia.

Silný príbeh z Trenčína-Kubrej

„Na základnej škole v Trenčíne-Kubrej ma dojala aktivita jednej pani učiteľky. Motivovala štvrtákov, aby na balíčky pre deti na Ukrajine prispeli peniazmi, ktoré si sami našetrili, nie dostali od rodičov. Spolu ako trieda potom nakúpili školské potreby a pomohli ich zabaliť. Dojalo ma to, lebo som si uvedomila, že práve deti majú tú čistú a úprimnú schopnosť robiť veci zo skutočnej lásky. Preto tak rada spolupracujem s deťmi.

Je čas sa to od nich naučiť,“ uvádza Adriana Činčalová, koordinátorka ADRA DobroCentra Trenčín.

Čo obsahujú balíčky?

Každý z pripravených 2 000 vianočných balíčkov je naplnený vecami, ktoré darovali samotní študenti a žiaci. Deti na Ukrajine sa môžu tešiť na:

- hračky,
- maľovanky a výtvarné potreby,
- teplé oblečenie.

Už v najbližších dňoch budú tieto balíčky odovzdané deťom priamo v školách a komunitných centrách v najviac postihnutých oblastiach.

Podakovanie

Obrovské ďakujeme patrí všetkým študentom, žiakom aj pedagogickému personálu, ktorí sa do projektu zapojili. Vaša štedrosť, súcit a ochota pomôcť ukazujú, že aj malé skutky láskavosti môžu priniesť veľkú nádej.

Reportáž televízie Markíza v Televíznych novinách 28. 11. 2025 si môžete pozrieť tu:

www.facebook.com/share/v/1BsCgzAbdy/

Chuť – ústrojí sloužící životu

Jana Krynská

**Máte chuť do života?
A jak vám chutná jídlo?
„Honí vás mlsná“,
nebo „trpíte hladu“?
Ale také „co na srdci,
to na jazyku“...**

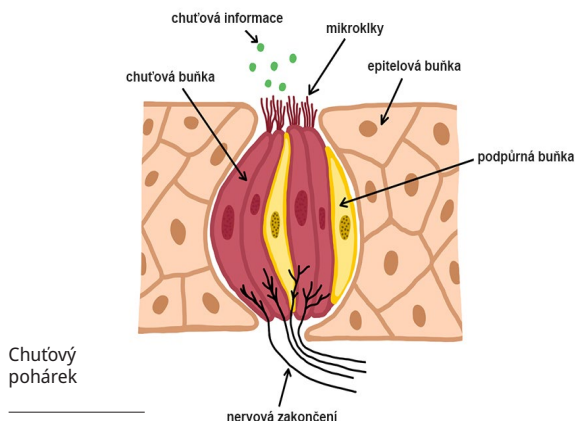
Člověk přijímá vzruchy z vnějšího světa pomocí pěti základních smyslů – zraku, sluchu, čichu, chuti, hmatu – a jim příslušných smyslových orgánů. Ty jsou velice komplexní, většinou i samostatné a působí tak, že mění různé druhy podnětů na elektrické impulzy předávané do mozku k dalšímu zpracování.

Chuťová čidla – receptory – jsou uloženy především na jazyku, ale i ve

sliznici, pokrývající tvrdé a měkké patro a zadní stěnu hltanu. Jazyk se svojí hmotností cca 60 gramů je malý, ale úžasně silný orgán lidského těla, sloužící nejen k vnímání chuti, ale i k příjmu a posunu jídla, jeho jemná svalová vlákna umožňují artikulaci.

Chuťová transdukce

Základní funkční jednotkou chuťového ústrojí je chuťový pohárek – malé tělísko soudečkovitého tvaru uložené ve slizničním epitelu v jazykové papile. Je to chemoreceptor, jeho podráždění způsobují molekuly různých chemických látek ve vodných roztocích a slinách. Změny molekulárního složení na vláskových buňkách chuťového receptoru vyvolají změnu membránového potenciálu a následně podráždění chuťových nervů – převod chemické informace na elektrickou.

Trojklaným, jazykohltanovým a bloudivým nervem (hlavové nervy) putují chuťové vzruchy do mozkového kmene, kam přicházejí informace i z dalších vnitřních orgánů, a odtud pak do thalamu a temenního laloku mozkové kůry, kde si výslednou chuť uvědomujeme. Centra pro chuť a čich jsou velice blízko sebe a to má praktický dopad – při onemocnění nosní dutiny (např. rýmě) ztrácíme nejen čich, ale i chuť.

Zpětné dráhy vedou přes podkorové emoční centrum (amygdalu) a to dává chutím jejich afektivní složku. Jsou součástí reflexních odpovědí spojených s příjmem potravy (polykacích reflexů, pohybů jazyka, slinění i dávení a averze), tvorbou žaludečních šťáv a podněcují i pohyby trávicí trubice.

Základní chuťové vjemy

Na povrchu jazyka je cca 8 až 10 tisíc chuťových pohárků, které se průběžně každých 10 dnů obnovují, a tak nám umožňují chuťové vjemy. Čtyři základní složky chuti – sladko, slano, hořko a kyselo – mají i své čtyři typy receptorů, různých svojí specifickou funkcí, tvarem i uložením v různých oblastech jazyka: sladko na špičce, slano na špičce a v jejím okolí, kyselo

po stranách a hořko při kořeni jazyka. Výsledná chuť je kombinací těchto čtyř základních vjemů.

Z historie je známa i další chuť, označovaná japonským pojmem „umami“ – chutný, delikátní. Je způsobena aminokyselinami, které se přirozeně vyskytují v mnoha potravinách; obsahují je např. zralá rajčata, mořské řasy, parmezán nebo fermentované sójové produkty a masové vývary. Jako samostatná, pátá základní chuť byla umami uznána po objevu specifických jazykových receptorů pro kyselinu glutamovou a její soli v roce 2000. Glutamáty se často používají k vylepšení chuťových vlastností, pro zvýraznění chuti a vůně zejména v průmyslově zpracovaných potravinách – dají se tak nahrazovat přírodní suroviny a pokrmy jsou levnější. Pro kvalitní, přirozenou stravu je dodávání glutamátu sodného vnímáno jako škodlivé a zbytečné, informaci o jeho použití a použití podobných látek najdete na etiketě (E 620–625). Umami výrazně stimuluje slinění a přispívá k pocitu sytosti; současně umožňuje snížit dochucování solí, ale jen v relativně úzké koncentraci.

Právě koncentrace chuťové látky určuje, zda je chuť pokrmu vnímána jako příjemná či nepříjemná, k dalšímu rozlišení chuti přispívá čichový vjem.

Chuť, čich a další smysly

Přibližně 70–80 % toho, co považujeme za chuťový vjem, jsou ve skutečnosti vjemy čichové, jež jsou vyvolány těkavými látkami uvolňovanými z potravy (vzpomeňte si na vůni čerstvě pečeného chleba nebo koláčů). Chuťové ústrojí je totiž s čichovým ústrojím velmi úzce spjato.

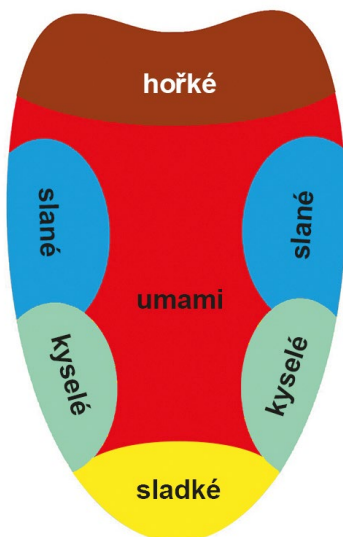
A navíc – „jíme i očima“. Pokud pokusná osoba měla zavázané oči

a ucpaný nos, nebyla schopna rozlišit jednotlivé na kostičky nakrájené kousky syrového ovoce nebo zeleniny. Mezi hlavní faktory patří složení jídla, jeho teplota a konzistence, vzhled a také vůně, případně pach. Pálivost/ostrost jídla, zda je horké, či studené, rozpoznávají nikoli chuťové pohárky, ale v dutině ústní rozprostřené receptory bolesti.

Přijímaná potrava nám buď chutná, nebo nechutná – vyvolává libé, nebo nelibé pocity. Libé pocity mohou vést k přejídání, nelibé nás často chrání před požitím zkažené potravy.

Chuť a zdraví

Chuťové pohárky vznikají už před narozením, a to už v šestém týdnu těhotenství. Od čtvrtého měsíce plod pije plodovou vodu a chuťově vnímá chemické podněty, které jsou v ní obsaženy. Na rozvoj chuťového smyslu plodu má vliv matčina strava v těhotenství. Pokud matka dává přednost ostře kořeněným jídlům výrazných chutí, sklon k takové stravě se údajně vyvine i u dítěte.

Rozmístění receptorů základních složek chuti na jazyku

Děti mají o něco více chuťových pohárků než dospělí, ve stáří jejich počet ubývá výrazněji, může dokonce dojít až k jejich úplné ztrátě. Také v různých fázích života se chuť mění (typicky v těhotenství, ve stresu, depresi, při nemoci nebo vlivem některých léků). U zdravých lidí chuť a čich spouštějí vegetativní reakce (uvolňování slin, žaludečních, pankreatických a střevních enzymů, změny hybnosti zažívacího traktu), které připravují tělo na příjem a další zpracování potravy. Tím je ovlivňováno nejen množství přijímané potravy, ale i její užitečnost. Po ztrátě schopnosti vnímat určitou chuť začne člověk dávat přednost jiným pokrmům, a to může vést k podvýživě a dalším změnám včetně ztráty imunity.

Závěr

Slastné vjemy zprostředkované chemickými smysly včetně chuti jsou zdrojem nemalého potěšení. Neschopnost vnímat toto potěšení má výrazný vliv na kvalitu života; radujme se tedy z toho, jaké možnosti díky chuťovému orgánu jsou nám dány. Ježíš říká: „... přišel jsem, aby život měly a měly ho v hojnosti“ (J 10,10).

Someteeng SHIFT: Keď sa život preklopí

Ján Šolc (Malý strom),
predseda Klubu Prieskumník-Pathfinder Slovensko

**Čo všetko sa nám odohráva
v hlave? Aké je to prežiť
„shift“ vo vlastnom živote?
A ako kráčať vpred, keď sa
všetko, čo sme poznali, mení?**

Na tieto otázky sme spolu hľadali odpovede 7. – 9. novembra 2025 počas štvrtého kola podujatia Someeteng, určeného pre teenagerov. Stretnutie sa uskutočnilo v nádhernom prostredí Vavrišova pod Tatrami.

Okrem starších pathfinderov, ktorí sa zúčastnili už na predošlých kolách, sme medzi sebou privítali aj nových členov – čerstvých dvanásťročných oslávencov, ktorí priniesli novú energiu a nadšenie. Spoločne sme sa tak vydali na cestu životom.

Od bábätko po starca – jeden intenzívny život

Ako práve narodené bábätká sme prekonávali prvé strasti života. Prešli sme obdobím učenia sa chodiť, utiekania na nočník aj prvých malých dramatických kríz.

Ako teenegeri sme prežívali emocionálne a fyzické zmeny, premýšľali sme o tom, aký odkaz chceme v živote

zanechať, akým smerom vykročiť a že je v poriadku cítiť emócie.

Nástrahy dospelosti sme si vyskúšali v interaktívnej hre. Práca, peniaze, kino, kostol, vzdelávacie kurzy či kasino – všetko nás lákalo otvoriť dvere a rozhodnúť sa, čo si zvolíme. A napokon sme si prešli aj „stareckou olympiádou“, počas ktorej sme dokazovali lekárom, že nás ešte netreba odpisovať.

Chlapci & dievčatá – dva svety, jeden večer

Spoločný večer dievčat a chlapcov priniesol nielen skvelú zábavu – dievčenské karaoke, chlapčenské „fighty“ a ďalšie súťaže – ale aj vzácny priestor otvoriť tému identity muža a ženy v bezpečnom kresťanskom prostredí.

Čo hovoria naši účastníci?

„Najviac sa mi páčil dievčenský večer – tá flitrová voda bola úplne top a určite má miesto na mojom Christmas wish liste.“

— Ola

„Na Someetengu som bola prvýkrát a bolo to úžasné. Program bol pripravený od rána do večera a nikdy sme sa nenudili. Jedlo nám veľmi chutilo a vedúci vybrali perfektnú tému aj výzdobu. Bol to krásny a nezabudnuteľný víkend.“

— Hanka

„Najlepší zážitok bol v nedeľu, keď sme boli ,akože starí‘. Na jednom stanovisku sme mali udržať vodu v ústach, kým nás rozosmievali. Najlepšie bolo, keď sme potom obľali Mareka. Dúfam, že budú aj fotky – Jarko to fotil.“

— Ruby

„Mne sa na Someetengu páčilo úplne všetko – sú to najlepšie víkendovky. Ale najviac asi ten dievčenský večer. Bola super atmosféra, všetko dobre pripravené a karaoke bolo mega. Aj hra s doktorami bola super, len sme nestihli všetko prejsť.“

— Noemi

„Zažila som veľmi veľa zážitkov. Prežili sme tmu pri rieke Belá, chodili sme s barlamí, sprejovali odkazy... Pathfinder – najlepšie zážitky.“

— Alica

Tešíme sa na ďalší Someeteng s vami!

Od tištěné knihy k chatbotu

Marek Harastej, ředitel ATI

Zkusme se trochu blíže podívat na to, jak se digitální revoluce (a teď i umělá inteligence – AI) potichu zabydluje v našem sborovém životě.

Ti, kteří – stejně jako já – pamatují dobu bez osobních počítačů a bez jejich masového využití, si možná výrazněji uvědomují, jakou radikální proměnou naše společnost prošla. Co začínalo jako „hračka pro nadšence“, se během pár desetiletí stalo běžnou součástí života téměř každého z nás. A i když by nám to na začátku devadesátých let připadalo nepravděpodobné, počítače se postupně přesunuly z oblasti her a hobby také do teologie a bohoslužby.

Stále se scházíme ve sboru, sedíme ve skupinkách sobotní školy – jenže podstatná část lidí už nedrží v ruce papírový výtisk Příručky studia Bible, ale tablet či telefon. Učitel sobotní školy si při přípravě často pomůže vyhledávčem, studijní materiály čte na obrazovce a poznámky má v elektronické podobě.

Zpěvníky někdy ani nenosíme, protože písně promítáme z notebooku na plátno. Kázání, které zazní, bývá napsané v počítači a nezřídka je z téhož zařízení i přehráváno nebo sdíleno. Zkrátka: počítače, počítače – kam se podíváš.

Dnes nám to připadá samozřejmé. A přitom v širším měřítku jde pořád o relativně čerstvý fenomén.

V posledních letech podobný „boom“ přináší to, čemu – možná nepřesně – říkáme umělá inteligence (přesněji generativní AI). Opět to nejdřív působilo jako nástroj pro hračky. Jenže velmi rychle se z toho stává běžný pracovní pomocník, který proniká i do světa víry.

Tento článek píše (zatím) člověk. Ale otázka „Jak dlouho to takto bude běžné?“ už nezní tak absurdně jako před pár lety. Písně, které zpíváme, mají své skladatele. Kázání připravují kazatelé (byť o tom někdy můžeme mít oprávněné pochybnosti). Materiály sobotní školy vznikají v týmech. A přesto už dnes máme po ruce nástroje, které umějí navrhnout osnovu, dohledat paralelní texty, shrnout argumenty nebo pomoci s formulací.

Může se nám to líbit, nebo nemusí, ale změna přichází. Pro takové převrasy se někdy používá výraz „změna paradigmatu“: posun, který mění výchozí body

a zvyklosti, aniž bychom si toho zpočátku všimli.

O dopadech AI na teologii, pastorační práci a naši bohoslužbu budeme ještě dlouho mluvit, psát a diskutovat. Teď ale pojďme k tomu praktickému – zkusme si položit dvě otázky: Jaké AI nástroje už dnes v adventistickém prostředí můžeme využívat? Kde je můžeme najít?

Zde je několik tipů na adventistické AI nástroje:

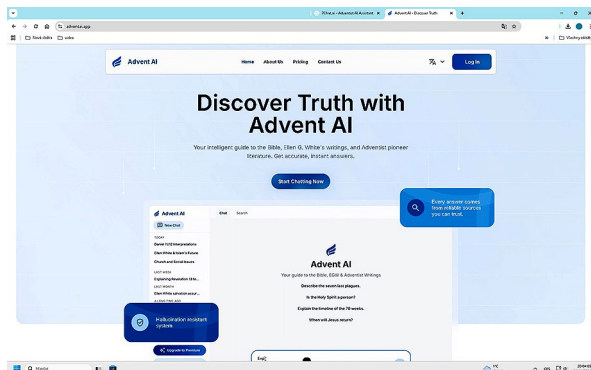
1) 7chat.ai (Jihoamerická divize / South American Division)

Jihoamerická divize spustila 7chat.ai jako „adventistickou AI“ – nástroj budovaný na oficiálním adventistickém obsahu. Podle jejích vlastních zpráv má umět odpovídat na biblické i věroučné otázky, pomáhat s vyhledáváním v církevních příručkách a dávat odkazy a návrhy pro studium Bible, kázání či odkazovat na misijní obsah. Zmiňuje se i možnost jakéhosi „úvodního poradenství“ (s doporučením obrátit se na odbornou pomoc tam, kde je to třeba). V době uvedení šlo o beta verzi a sami autoři upozorňují na limity a potřebu ověřování.

Odkazy: <https://7chat.ai/>; <https://ia.adventistas.org/>

2) Adventist Church GPT (Korejská unie)

Korejská unie představila chatbot Adventist Church GPT jako nástroj pro vysvětlování adventistické věrouky a odstraňování častých nedorozumění. Podle zprávy v časopise Adventist

Review je budovaný na rozsáhlém souboru oficiálních církevních dokumentů a má pokrývat témata, jako jsou věrouka, historie, životní styl, a také nabízet poradenství navazující na biblické korespondenční kurzy.

Poznámka: Web je určen pro korejské IP adresy, což je ale technicky řešitelné.

Odkaz: <https://gpt.adventist.kr/>

3) GospelTruth.ai (Wintley Phipps / tým kolem 3ABN)

GospelTruth.ai je představován jako AI pomocník pro biblické studium a přípravu kázání – s důrazem na to, že je trénovaný na biblických a teologických zdrojích (včetně knih Ellen G. Whiteové).

Odkaz: <https://gospeltruth.ai/>

4) AdventAI.app (nezávislý projekt)

Advent AI se prezentuje jako „inteligentní průvodce“ Biblií, spisy Ellen G. Whiteové a literaturou adventistických průkopníků. Zdůrazňuje, že odpovědi mají být doprovázeny odkazy na zdroje (aby šlo ověřovat, co AI tvrdí).

Odkaz: <https://adventai.app/>

Tři krátká pravidla, aby AI sloužila – ale nevládla:

1. AI je pomocník, ne autorita. U teologie a pastorační práce platí dvojnásob: důvěřuj, ale uváděné informaceověřuj.
2. Nezapomínej na etiku a chraň své soukromí.
3. Sebelepší chatbot nenahradí modlitbu, naslouchání, přemýšlení, vztahy a společenství. A platí to dvojnásob v těžkých životních situacích.

Příběh jedenáctileté Verunky

Dana Zajíčková, sbor Kateřinice

Verunce je jedenáct let. Její život je od dětství provázen zdravotním omezením, které ovlivňuje její každodenní fungování i vývoj. Přesto dokáže spolu se svými rodiči prožívat hlubokou radost, blízkost a chvíle, které mají skutečnou hodnotu.

Také náš malinký sboreček v Kateřinicích se mohl stát součástí tohoto příběhu. Prostřednictvím finančního vánočního daru jsme chtěli rodině přispět k prožití společných chvil a k vytvoření nových zážitků, které by Verunku i její rodiče potěšily a posílily.

Tyto chvíle si Verunka s pomocí rodičů zaznamenávala a rodina se o ně s námi podělila i prostřednictvím několika fotografií. Radost, kterou jsme při

jejich sdílení zakoušeli, nepřicházela z výše darované částky, ale z vděčnosti a z vědomí, že Bůh se dotýká lidských srdcí a spojuje je v lásce a soucitu.

A právě o tuto radost, která má svůj původ v Bohu a která přesahuje materiální hodnotu daru, se chceme podělit i s vámi:

Podzimní prázdniny v České Kanadě

První den jsme byli v ZOO Jihlava. Viděli jsme spoustu zvířátek, třeba zebry, a taky tam mají hodně koček. Dala jsem si hruškový čaj a „hranle“ (tak říkají v Jihlavě hranolky).

Pak už jsme přijeli do Českého Rudolce, kde je náš oblíbený rozbitý zámek – říká se mu Malá Hluboká. Bydleli jsme v penzionu GRASEL. Měli jsme tam snídaň a taky večere. Vaří tam taky pivo. Grasel byl loupežník, který kradl peníze. Za to ho zavřeli do vězení. V penzionu je jeho obraz.

Druhý den jsme jeli na hrad Landštejn. Je to obrovská zřícenina. Byl tam velký kámen, který mi připomínal sněhuláka. Hrad si s námi prohlížel i ježek.

Pak jsme šli na procházku do lesa kolem hradu. Rostla tam spousta muchomůrek. A našli jsme hada – slepýše.

Třetí den jsme byli na hradě Roštejn. Je to menší lovecký hrad, byla tam vypaná zvířátka, která pánové ulovili v lese. Třeba sova a ježek. V hradní kuchyni byla labuť.

Potom jsme byli na zámku v Telči. Po- vídal nám tam mladý kluk – průvodce.

Evropský úspěch filipínské adventistické univerzity

Edward Rodriguez, Jihopacifická divize

Již téměř dvacet let se každý podzim koná v italském městě Rimini mezinárodní soutěž pěveckých sborů (*Rimini International Choral Competition*). Při této příležitosti se zde pravidelně sjíždějí pěvecké sbory z celého světa – mužské, ženské i smíšené, komorní i početnější, dětské, mládežnické i univerzitní.

Soutěž v Rimini, která je celosvětově uznávaná jako jedna z nejvýznamnějších soutěží v oblasti sborové hudby, přilákala vynikající soubory z celého světa. Tento ročník byl zajímavý, mimo jiné, i poměrně výrazným zastoupením z Česka – vystoupil zde ostravský Moravia-chor, brněnský dívčí sbor Cantate, Pražská kantiléna a pražský dětský sbor Paleček.

Za zmínku ovšem stojí skutečnost, že hlavní cenu tentokrát získal pěvecký sbor The Phillipine Meistersingers, který zvítězil hned ve dvou kategoriích (sakrální i profánní hudba) a také získal ocenění jako celkově nejlepší hudební těleso. Jde o mezigenerační pěvecký sbor složený ze studentů, absolventů a učitelů Adventist University of the Philippines (AUP).

The
Phillipine
Meister-
singers

Své vítězství okomentovali s tím, že jejich vděčnost patří především úžasnému Bohu, který nám dává dar hudby i schopnost ji interpretovat. Jasně také vyjádřili, že svůj zpěv vnímají jako službu a hlavní smysl jejich hudebních aktivit je zpívat právě k Boží slávě.

Philippine Meistersingers se vrací domů s titulem Grand Prix, který získali. Jejich vítězství se stává chvalo zpěvem a oslavou Boží věrnosti. Jejich historický úspěch na mezinárodní sborové soutěži v Rimini 16. listopadu

2025 je silnou připomínkou toho, čeho lze dosáhnout, když se hlasy, srdce a poslání spojí, aby uctily Stvořitele – „... z něho, *skrze něho* a *k němu* jsou všechny věci“ (Ř 11,36).

Jejich cesta bude pokračovat na Mezinárodní sborový festival Cracovia Cantans, který se bude konat 14. června 2026 v Krakově v Polsku. Zařadili se mezi nejlepší soubory světa a opět pozvednou své hlasy, aby inspirovali, aby svědčili a oslavovali Boha.

Cena
Grand
Prix:
ručně
malovaná
keramika
v plexi-
sklovém
rámu

inzerce

Je ti mezi 30 a 40, spadáš do kategorie singles a chceš to stejně jako já změnit? Hledám věřící ženu, se kterou bychom se mohli navzájem podporovat ve víře a společně sdílet Kristovu lásku dál. A taky založit rodinu. Já mám 40, jsem mladšího vzhledu, aktivní, adventista. Pohybuji se hlavně na Moravě a západním Slovensku, ale na rande můžu dojet i jinam. Těším se na tvou odpověď.

Kontakt: hledamzenu@protonmail.com

ZA OBZOREM

čtení
pro
všechny,
kteří
chtějí
vidět
dál

Více informací o celém projektu najdete na adrese: www.zaobzoremilive.cz.

Jednotlivá čísla si můžete zdarma stáhnout na adrese: www.adventorion.cz/ke-stazeni/casopis-za-obzorem.

Více informací o celém projektu najdete na adrese: www.zaobzoremilive.cz

Jednotlivá čísla si můžete zdarma stáhnout na adrese: www.advent-orion.cz/ke-stazeni/casopis-za-obzorem

Jednotlivé čísla si můžete zadarmo stáhnout na adrese: www.casd.sk/za-obzorem-2.

Vydává Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5,
Praha 6 – Sedlec.